

Overalt drejede Samtalen sig om det store Spørgsmaal, hvem der skulde forrette Vielsen. Emanuel havde for nogen Tid siden været inde hos Bispen for at tale med ham derom, og Bispen havde da berørt det som en Mulighed, at han selv vilde indfinde sig, idet han havde sagt, at han som Fru Hansteds gamle Ven jo paa en Maade var nærmest dertil. Man var nu spændt paa at erfare, om en saa stor Ære virkelig skulde blive Menigheden tildel.

Klokken halvtolv kom Bøndernes Køretøjer, ialt nogle og trediv, og man begyndte at stige tilvogns. Vognene for Brudeparret og den nærmeste Familie holdt inde i Gaarden; de andre dannede udenfor paa Vejen en Række, der strakte sig fra Brudehuset helt hen til den modsatte Ende af Byen. Imidlertid sad Hansine inde i sit Kammer, fordi ingen Gæst maatte se Bruden, før de alle var stegen tilvogns. Da dette var sket, viste hun sig paa Stentrappen ved Siden af Emanuel, klædt i en sort ulden Kjole med smalle Knplingsstrimler omkring Hals og Haandled. Under Brudesløret og Myrtekransen saaes en perlestukken og guldbroderet Hue, der havde hørt til hendes Oldemors Brudedragt, og som hun idag bar efter Emanuels Ønske.

Paa Vejen ud til Kirken lød der munter Snakken fra de fleste af Vognene; Frokosten havde allerede oplivet Stemningen hos adskillige af de ældre Mænd. Først da man kunde høre Kirkeklokkernes Kimen, forstummede Talen, og Else faldt i Graad. Hansine derimod bevarede hele Tiden det tillukkede, næsten dystre Udtryk, som hendes Ansigt gerne antog under stærke Sindsrørelser.

Kirken, Næsset, Fjordens blaa Flade og Genbolandets Brinker — alt laa badet i gyldent Sollys. Henunder Himlen foer lette Skyer af Stæresværme, og ude over Vandet skreg de skumhvide Maager. Udenfor Kirkegaardsmuren skimtedes Bispens Gig, og da Brudefølget var naaet helt over paa Næsset, saaes man Bispen selv staa foran Kirkedøren i sit Silkeornat og med Ordner paa Brystet. Det blev et højtideligt og uforglemmeligt Øjeblik for dem alle, da denne store Mand — idet han blottede sit hvide Hoved — ærbødigt gik Brudeparret imøde og derpaa skred i Spidsen for Skaren ind i Kirken.